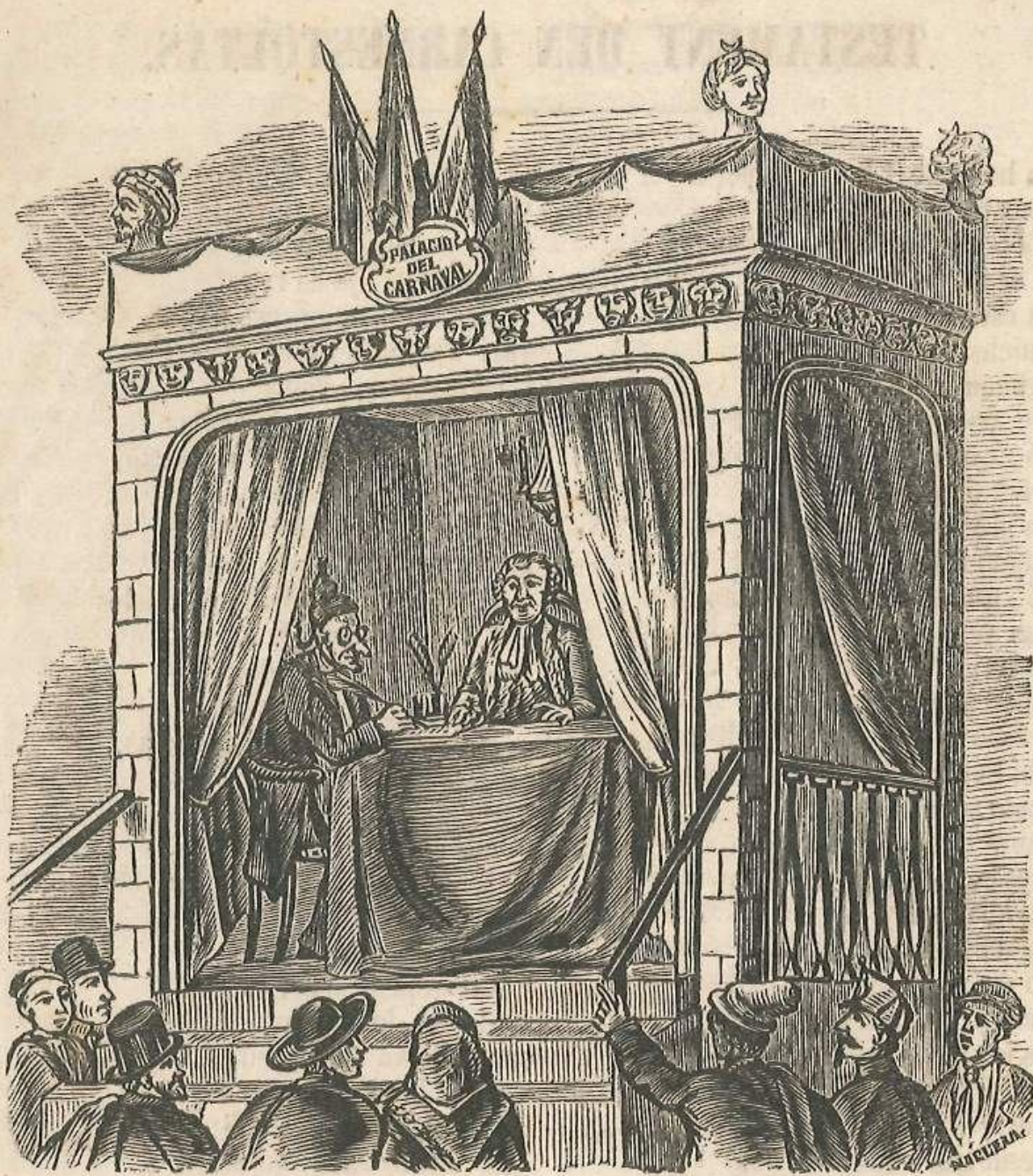

Carn.

ÚLTIMA VOLUNTAD Y LLEGITIM
TESTAMENT,
DEL MOLT HONRAT
CARNESTOLTAS,
en lo cual disposa lo seu enterro.

TESTAMENT DEN CARNESTOLTAS.

Ja ha arribat lo instan per fí
anomenat tantas voltas ,
que 'l pobre den Carnestoltas
ja s' acaba de morí.

Ja estarán contens aquells
enemichs meus declaráts ,
que diuen vos torno orats ,
y que 'us giro los servells.

Jó , que no 'm ficu ab ningú
sia rich ó menestral
y tan si viu vaig com dal ,
á tothom tracto de tú.

Jó , que de aquet mon men rich
y vagi ve , ó vagia mal ,
mentres jó vagia tal cual
no tinch pena ni fatich.

Estranyo , y sens jó , molts més ,
que hi hagia quim bulguia mal ,
sen com só del tot formal
y honrát tan com los demés.

Mes en lo mon envejós
la envidia medrá no deixa ,
y molts pera podé creixa
tot lo dia están fen l' os.

Pero ja 'm toca olvidá
á tots los meus atversaris ,
dexanme de comentaris
y anarmen tan sols al grá.

Desde que aquí so arribát
que me ha plegát de plé á plé
un aire , y podria sé
quem trobia un poch costipat.

Y com so sentit á dí ,
que mols per ser descuidats
luego se han vist atrapáts ,
casi tinch pó de morí.

Y com la meva honradés
á sigut sempre com cal ,
no vuy diguian , CARNAVAL
á dexát de sé , qui és.

Y mentres goso salut
vuy fer lo meu testament ,
no vuy que diguia la gent
qui gemega , ja ha rebut.

Per lo tant , qui primé y sia
vagi 'l notari á buscá ,
y no esperém á demá
que temps potsé no y auria.

Quem sento un patrip patrap ,
desde que el doctó ha vingut ,
que tinch pó de un estornut
no am trobi 'l servell girát.

Sempre me han fet pó 'ls doctós
que reseptan ab llatí ,
may donan cap got de ví
per fernos pasá la tós.

No pensan mes que ab dietas,
sangoneras y sangrías ;
y at deixan díntré pochs dias
difuns á cops de llansetas.

Y antes no arribi aquet cas
ja que 'l notari á arribat ,
fem testament ordenát
y surtim promte del pás.

Deixo , lo tros que mes val ,
que es deixá tot lo meu cos ,
an al públich bulliciós
de aquesta ciutat condal.

Y no obstant no só usuré
com no tinch anima , crech ,
que fen 'l últim esbufech
no quedará 'n al córs ré.

Mes perxó ningú se espanti
que ánima no tinguia un hom
; ni ha tans mils per lo mon
que sols la tenen de canti !

Com tot lo meu patrimoni
se ha gastát ab diversions ,
so quedát sense cordons
ab mes trampas que 'l dimoni.

Tindrán mols acreedors
lo meu hareu y mullé
; pobrets ! mes valdria que
aguesin pasat per borts.

Feume una caixa no obstan
de fusta blanca ó pintada ,
que trobareu gent honrada
y tonta , que us fiarán.

No obstant que sense dinés
me hagi atrapat la mort ,
ja vos deixaré un recort
fen testament del demés.

Deixo 'l mon embolicat
mes que tela de tranyina ,
y desde Europa á la Xina
un atrós viscalabat.

Deixo la Espanya contenta
com aquell que ha ben dinat ,
y tenin ja net lo plat
se pasa la ma pel ventra.

Y vos deixo á Barcelona
ab ganas de sé mol gran ,
mes los que aixó veurán
tindrán de viure una estona.

Deixo lo ensanche del port
y al seu corresponent moll ,
per cuan torni á parlá 'l poll,
la pusa y al burinot.

Deixo un plan per no pujá
lo llogué 'ls amos de casa ,
ancara y aurá algun assa
que 's pensa que 's logrará.

Deixo la cuestió del gás
enredada ab tal manera ,
que si no tens llumanera
mol poch lector y veurás.

Deixo vellas vanitosas ,
que pensan amagá 'ls anys
ab mil putingas y enganys ,
y sempre son llaganyosas.

Pues pensa la vella rara
que ab los unguens de Paris ,
as tapparé si es presis
las arrugas de la cara.

Y la que no du parruca
se pinta los blanchs cabells ,
que luego tornan vermells
á copia del such ques súca.

Deixo jovas presumidas
ab molt luxo y vanitat ,
y desota 'l mirinyach
an semblan pollas farsidas.

Altras que per uns vestits
an fan deu mil disbarats ,
y fan aná carregats
als infelisos marits.

Deixo marits mol prudens
que sabén lo de la dona ,
an diuen poch se men dona ;
an al mon tots som parens.

Deixo á tots los potecaris
inventán á dret y á tort ,
remeis per curarne un mort
y als malals fen comentaris.

Ab oli de bacallá
y babas de caragol ,
al que estigui bó si vol ,
al deixan sens respirá.

Unturas per mal de cap ,
putingas per la migranya ,
enganyan per tota Espanya
aquell que dells se ha fiat.

Deixo tot l' any dú careta
als coneguts y als amichs ,
pues que tothom fa embolichs
per pillarte una peseta.

Deixo 'l mon sens bona fé,
deixo á la trampa oberta ,
deixo als que han de está alerta
dormin ó prenen café.

Deixo mol poca virtud ,
deixo poca caritat ,
deixo á tothom trampejat ,
deixo la lley del embut.

Deixo la prostitució
pasejanse descarada
y una casa nomenada
casa de correcció.

Deixo richs, per vicis pobras ;
pobras que volan se richs
deixo al mon ple de embolichs
que sempre ni agut de sobras.

Deixo lo any comensat
desitxan 'l anima mia ,
que ab contento y alegria
lo pugau veura acabát.

Deixo que 'l enterro meu
as fasia ab solemnitat ,
recorrent per la ciutat
tota la gent que bulgueu.

Ananti si vos agrada ,
tots los que varen bení
cuan vas arribar aquí ,
á solemnisá ma entrada.

Deixo ordenat quels gegans
y vagian vestits de dol ,
pues estarán sens consol
tan altisims ciudatans.

Y ab los ulls com una esponja
de tan plorá y de singlot ,
encomano sobre tot
que no y faltia lo *Canonje*.

Per ser mon mes gran amich
y sabenna ma arribada ,
va bení de una tirada
per rebrem, desde Madrit.

Y ancara que caiguin gotas
plogui, nevi , ó fasia vent ,
no hi faltian per lluimént
tots los seus llimpiabotas.

Que y vagian tots los coristas
no vuy di de catedrals ,
si no de honráts menestrals
ab trompatés y flautistas.

Tots los timbals destrempats
sobra tot que hi vagian tots ,
y que toquin fins quels morts
se a xequin tots espantats.

Als xiulets y trompetetas
que vinguan á fe amohino ,
que no y falti al tamborino
y trenta mil campanetas.

La música dels andiots ,
als coros del Orfeon ,
y als valadrés del mon
també feulos vení tots.

Llogueu á totas las vellas
las mes lletxas y arrugadas ,
ab un bano de arengadas
y als osus de las costellas.

Que vagian al meu deván
ploran lo temps que han perdut ,
á la seva juventud ,
y may mes recobrarán.

Als burros de las tarrairas
féulosi aná que combé,
que son ciudatans també
y com ells no ni ha gaires.

Encomenambos á tots
que os divertiú ab plaer
pero sens donar que fér
ni promouren alvorots.

Que desde aquí á la Bordeta
y asta 'l altra part del mon
sapián quels catalans son
honrats sota una careta.

Y si ó feu tots axi ,
Deu vos donguia un bon repós
per enterrá lo meu cós
ab pa blanch , llomillo y vi.

FI.

Imp. de Joseph Tauló, Cirés n.º 5.—1861.

Barcelona : en casa Joan Llorens , carré de la Palma de Santa Catarina.